„Toate golurile mele" 4

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

Din momentul în care am hotărît să ne căsătorim. Ilka și cu mine am început să strîngem ban cu ban. Eram ferm decişi să nu ne căsătorim decît în momentul în care, prin propriile noastre puteri, vom fi în stare să ne construim o căsuță cît de modestă... Ilka era contabilă și știa să socotească foarte bine. Gîndea la fel ca mine și economisea mereu.

— Nu facem experiențe pe pielea noastră, *i-am zis.* **Căsuța o construim abia atunci cînd vom avea toți banii. Nu facem nici un fel de datorii.** *Am rezistat eroic, cu toate că ne venea greu.*

La sfîrșitul anului 1956 eram iarăși golgeter, cu 40 de goluri marcate și în același timp, pentru prima oară, golgeter al campionatului federal. În 1957 eram golgeterul clubului meu cu 38 goluri. În turneul final pentru titlul de campioană națională, intrasem în sferturi, unde aveam să întîlnim, la Köln, echipa 1 F. C. Nürnberg. În caz de victorie, am fi fost cu un picior în finală. Iubitorii de fotbal din Hamburg își doreau de mult să readucem titlul pe malurile Elbei. Eu voiam să ajut ca acest vis să devină realitate...

În minutul 21 am luat conducerea, printr-un gol marcat de colegul meu de linie, Schemel. Să fie acesta oare golul victoriei? Cei de la FC Nürnberg ne-au dat răspunsul la întrebare destul de tîrziu. Prin jocul lor combinativ, clasic aproape, produceau derută în rîndurile apărării noastre, dar fiind îndrăgostiți de minge o țineau la infinit și nu reușeau să marcheze.

Imediat după pauză însă, au reușit egalarea. Iată deci răspunsul. Iar trebuia s-o luăm de la început. Minutul 65: Schemel centră de pe margine, aproape de poartă. Ca prin vis mi se păru că portarul de la FC Nürnberg nu va putea ajunge mingea. **Acum ori niciodată,** *mi-am zis. Am făcut un salt fantastic înainte și... 2—1 pentru noi! Am păstrat avantajul pînă la sfîrșit și cînd i-am bătut și pe cei de la 1 FC Saarbrücken cu 2—1, nu mai eram cu un picior în finală, ci cu amîndouă.*

După cum spuneam, eram plini de ambiție să readucem titlul suprem pe malurile Elbei. Sute de mii de hamburghezi ar fi fost fericiți. Din 1928, cînd clubul meu învinse în finală cu 5—2 pe Hertha BSC și aduse titlul de campioană națională la Hamburg, trecuseră aproape 30 de ani. Era timpul să devenim din nou campioni!

Adversarii noștri, Borussia Dortmund, cîștigaseră titlul de campioni cu un an în urmă. Era o echipă de mare clasă, pe care nu o subapreciam. Cu cîteva zile înaintea finalei ne-am retras în cantonamentul de la Salzderhelden. Mai aveam două zile pînă la meci, cînd am făcut o plimbare, în doi, cu Jupp Posipal. Discuția noastră se învîrtea bineînțeles în jurul jocului împotriva Borussiei.

— De fapt, am avut parte de cele mai mari onoruri pe care ți le poate acorda fotbalul, *îmi spuse Jupp.* **Am jucat în echipa care la Berna a devenit campioană mondială. Cred că mai mult nici nu se poate. Și totuși, ceva mai lipsește carierei mele de fotbalist,** *continuă el:* **campionatul! Aș fi cel mai fericit om dacă m-aș număra și eu printre membrii echipei cîștigătoare a campionatului țării.**

— Poimîine o să ai satisfacția asta, *i-am spus cu foarte multă încredere. Ne angajasem cu toții să jucăm pînă la epuizare și pe cît posibil să și cîștigăm. Dar mai mult decît sigur că și cei de la Borussia porneau la drum cu aceleași gînduri.*

În ziua meciului am aflat că Borussia Dortmund va folosi aceeași echipă care, cu un an în urmă, cîștigase titlul în finala împotriva echipei Karlsruher Sport Club. Ei se simțeau probabil foarte tari, căci renunțaseră pentru acest meci la cel mai bun jucător al lor, Aki Schmidt. Voiau să realizeze ceva ce nu mai reușise nici o altă echipă în istoria fotbalului german: să cîștige două campionate la rînd cu aceeași unsprezece jucători.

76.000 de spectatori umpleau stadionul „Niedersachsen" din Hanovra pînă la refuz. Cînd am intrat pe teren se dezlănțui un uragan de ovații. Se aflau în tribune cel puțin 20.000 de spectatori veniți din Hamburg. Chiar de la început am dat drumul la minge „ca la carte". Krug îmi pasă mingea și eu am și început să sprintez. Dar după numai cîțiva metri, centrul half de la Dortmund, Michallek, supranumit „păianjenul", un jucător inteligent și foarte rutinat, mă deposedă de ea. El era într-o formă excepțională cu toate că avea 35 de ani. Acum începură să atace cei de la Borussia. Văzîndu-i cît de bine se înțeleg între ei, cum jucau mingea cu siguranța unor jongleri versați, am început să cad pe gînduri. O să facem oare față? Sau va trebui să gustăm din cupa amară a înfrîngerii? Alergam pe teren cu pumnii strînși de enervare, cînd îl vedeam pe căpitanul echipei adverse, Adi Preissler, cum efectiv se plimba cu mingea la picior printre apărătorii noștri. Se părea că nici nu există pentru el. Pînă la urmă dădu drumul unui șut sec pe care abia, abia, portarul nostru, Horst Schnoor, reuși să-l blocheze, după ce-l scăpă din mînă.

Degajarea lui Schnoor a fost interceptată de către halfia adversă. Și din nou tăvălugul de la Dortmund se rostogoli spre noi. De data aceasta, Posipal reuși să lămurească situația. Planul nostru de bătaie nu se putea desfășura de loc. Noi ne hotărîsem să atacăm prin surprindere, chiar de la început, și să obținem un gol din primele minute. Acum acest plan nu era decît o iluzie spulberată. Cei de la Dortmund erau foarte atenți și reușeau să anihileze orice intenție a noastră.

Minutul 16: interul stînga de la Borussia, Niepielko, centră în mijlocul careului unde se afla înaintașul Kelbassa. Acesta făcu o piruetă și șută. Eu incremenisem. Mingea intră atît de repede în plasă încît portarul nostru Schnoor nici nu avu timpul necesar să schițeze un gest.

De cîte ori nu mi s-a întîmplat ca adversarul să ia conducerea într-un meci important! Lucrul acesta are repercusiuni asupra nervilor. Acum trebuia să marcăm cel puțin două goluri pentru a putea cîștiga. Jocul nostru începu să se încurce. Handicapul îi obseda pe toți și pasele greșite începură să se înmulțească. După cîteva minute, pînă să ne revenim din emoție. La marginea careului, colegul meu de linie, Schemel, intră în posesia mingii. Era singur.

— Trage, *am urlat cît am putut de tare. Apoi am asistat îngrozit cum Schemel pasă mingea, calm, unui apărător advers, drept în picioare. În minutul 23 am intrat în posesia mingii. Michallek, zis „paianjenul", se aruncă cu toată viteza și forța asupra mea. O fentă scurtă spre dreapta și balonul continua să fie al meu. Acum calm și atenție, mi-am zis. Publicul mă încuraja. Îl văd pe Gerd Krug într-o poziție favorabilă și fără să mai stau pe gînduri, îi servesc o minge „curată". El îmi mulțumi, trăgînd din volé direct în plasă. Ce sentiment fantastic: am egalat. Acum puteam s-o luăm de la început.*

Cei de la Dortmund nu păreau de loc derutați. Trebuie să recunosc că aveau oameni unul și unul. La numai un minut de la egalare, tot ei erau aceia care apăsau pe trăgaci. Kelbassa ținti poarta. Schnoor plonjă, dar prea tîrziu. 2—1!

Alergam de colo-colo, fără să ne găsim locul. Degeaba încerca Posipal să ne liniștească. Nu ne mergea nimic. Apărătorii noștri cădeau cu mingea, pasau la adversar și pînă la urmă Niepielko ridică scorul la 3—1 pentru Borussia Dortmund.

Treptat, treptat, am început să înțelegem că Borussia ne era net superioară. În pauză, antrenorul nostru, Günther Mahlmann, ne spuse că dacă obținem un gol imediat după începerea jocului, am mai putea întoarce rezultatul în favoarea noastră. I-am urmat sfatul și am atacat dezlănțuiți. Am tras o bombă de aproape, dar portarul lor, Kwiatkowski, a apărat cu un reflex fantastic.

Atacam mereu. Fiecare acțiune a noastră era încurajată și de public, dar de fiecare dată mingea rămînea undeva, agățată în plasa fin țesută de apărarea adversă. Încă două-trei atacuri și deveni clar că totul era inutil.

Borussia a făcut ce a vrut pe teren. Jucătorii își pasau mingi magistrale, fiecare în parte se demarca cu ușurință și toți trăgeau din toate pozițiile. Jocul lor era atît de bun, încît cine îi vedea era pur și simplu încîntat. Pentru noi, în schimb, arta lor fotbalistică era o mare durere. Începuserăm să fim de-a dreptul surclasați.

Nimeni nu spunea nimic, dar știam cu toții că trebuie să facem orice pentru a păstra rezultatul în limite onorabile. Nu aveam voie să lăsăm ca jocul să se termine cu o catastrofă ca aceea din 1939, cînd Schalke 04 pulverizase, tot într-o asemenea finală, adversarul cu 9—0. Munceam din greu, dar ce folos? Adversarii noștri deveniseră atît de superiori încît jocul nu mai avea nici un farmec. Lumea începuse chiar să fluiere.

În minutul 78 mai înghițirăm un hap. Niepielko marcă cel de-al patrulea gol pentru Borussia și cu acest scor se termină și meciul. În timp ce adversarul se îmbrățișa, noi părăseam terenul triști. Eram într-adevăr foarte amărîți, dar Jupp Posipal ne făcu curaj spunîndu-ne că la anul titlul n-o să ne mai scape.

Încă de la primele sale apariții în echipa națională a R.F.G., Uwe Seeler a început să primească numeroase scrisori de la admiratori. Iată-l rezolvîndu-și corespondența. Cele mai multe plicuri vin din partea solicitatorilor de autografe.

În continuare, Uwe Seeler povestește meciul pe care echipa sa l-a disputat în cadrul campionatului împotriva echipei Bremerhaven 93 și cum, din cauza atitudinii unor spectatori inconștienți a fost suspendat terenul echipei Hamburger SV. Datorită acestei suspendări, cel mai important joc al campionatului, împotriva lui Eintracht Braunschweig, a fost disputat la Bremen, pe teren neutru. La pauză, scorul era 4—0 pentru Eintracht Braunschweig, iar în final echipa lui Uwe Seeler cîștigă cu 6—4, trei dintre goluri fiind marcate de el.

În 1958, echipa Hamburger SV dispută din nou finala campionatului național de fotbal, de data asta în compania echipei Schalke 04. Ca și în anul precedent, echipa lui Uwe pierde, dar cu 0—3.

Imediat după terminarea campionatului, el este selecționat, după o absență de peste doi ani, în echipa națională a R.F. a Germaniei, pentru a participa la ediția 1958 a campionatului mondial de fotbal, disputat în Suedia.

. . . . . :

Duminică, 8 iulie, am aliniat următoarea formație împotriva Argentinei: Herkenrath; Stollenwerk, Juskowiak; Eckel, Erhardt, Szymaniak; Rahn, Fritz Walter, Uwe Seeler, Schmidt, Schäfer.

...Jocul începu cu o surpriză neplăcută. Nu trecuseră nici trei minute și argentinienii conduceau cu 1—0. De spaimă, timp de cîteva secunde eram incapabil de a gîndi. Să pierdem oare și jocul acesta? Să am oare întotdeauna ghinion cînd îmbrac tricoul național? Prostii! Nimeni nu are dreptul să-și piardă curajul după numai trei minute. Schäfer centră către mine, în careu. Am pornit ca un bolid, am tras, dar excelentul portar Carrizo boxează mingea în teren. În următoarele minute aveam să cîștig toate duelurile cu capul, cu toate că apărătorii argentinieni erau mai înalți decît mine.

Și coechipierii mei începură să-și iasă din primele emoții. De cîteva ori, reușirăm să pătrundem adînc în dispozitivul argentinian, dar atît. Fritz Walter îmi trimise o minge directă de parcă ar fi tras-o cu rigla. Nu m-am oprit decît la vreo 20 de metri de poartă pentru ca să trag, dar excelentul Carrizo era la post și respinse mingea în cădere. Jocul nostru deveni tot mai curgător. Începu să se audă și galeria noastră care ne dădea — bineînțeles — sfaturi. „Uwe, pe dreapta", sau „Fritz e liber" și altele asemănătoare se auzeau tot mereu. Meciul împlinise tocmai vîrsta de... 30 de minute cînd Fritz Walter, cu mingea la picior, demară. Dar în aceeași clipă, Rahn trecu pe lîngă el ca o vijelie, îi făcu un semn și Fritz îi pasă mingea înainte. Un dribling în plină viteză, alți cîțiva pași, un șut neașteptat cu stîngul și 1—1! Acest gol al lui Rahn ar merita, cred, să figureze și în manuale.

Marele animator al jocului era însă Fritz Walter. Repetă din nou faza anterioară, Rahn primi mingea și văzîndu-l liber pe Hans Schäfer pe stînga, îi trimise balonul. Înainte de a fi atins încă mingea pămîntul, Schäfer o trimise ușor, plonjată parcă, lui Aki Schmidt, care se afla aproape de poartă. Fără să-și mai potrivească mingea, trase și ea se îndreptă spre aut de poartă. Totul se petrecu în fracțiuni de secundă. Eram și eu pe acolo, am sesizat faza și am pornit în întîmpinarea mingii. Am reușit s-o interceptez printr-un salt înainte și mingea, cuminte, se rostogoli în plasă. Era 2—1 pentru noi și primul meu gol într-un joc inter-țări.

Din tribune se auzi un vuiet de „Uwe-Uwe-Uwe". Ce sentiment minunat. Cu acest gol am scuturat și ghinionul care spuneam că mă urmărește în jocurile internaționale. Simțeam cum forțele mele creșteau.

Argentinienii nu-și prea alegeau mijloacele. Prin tot felul de trucuri permise și (mai ales) nepermise, încercau să mă deposedeze de minge, ori de cîte ori mă apropiam de careul lor. În pauză, atmosfera în cabină era excelentă. Eram convinși că vom reuși.

Imediat după pauză am observat o schimbare. Argentinienii deveniră de-a dreptul grosolani. În special centrul half Rossi, care practica niște trucuri... Într-un moment cînd arbitrul era cu spatele la el, se aruncă cu toată greutatea corpului asupra lui Eckel, lovindu-l în șold. Acesta se tăvăli pe jos și urlă de durere. Spectatorii germani protestară vehement, dar ce folos... Furios, incapabil să-și mai mențină postul, Eckel trecu figurant pe extrema stîngă, Schäfer trecu inter, iar Aki Schmidt îi luă locul lui Eckel ca mijlocaș. Jocul continua cu aceeași viteză din prima repriză. Deodată, mi se tăie respirația de spaimă. La executarea unui corner, portarul nostru sări pe lîngă mingea care se îndrepta spre pășanjen.. Pe linia porții se mai afla doar Stollenwerk care, în ultima clipă, salvă un gol gata făcut.

Argentinienii nu renunțau de loc la murdării. Ori de cîte ori mă opream pentru o clipă ca să-mi mai trag sufletul, simțeam dureri în spate, deh... Alții erau mult mai rău decît mine. Hans Schäfer era trîntit la pămînt, făcînd eforturi disperate pentru a nu se sufoca. Într-o clipă de neatenție a arbitrului, Rossi îl strînsese pur și simplu de gît. Publicul huiduia dezlănțuit. Ori de cîte ori Rossi se afla în apropierea mea, nu mă puteam abține și-l înjuram. El nu înțelegea probabil nici un cuvînt, dar rînjea mereu, dînd din cap.

Argentinienii voiau să ne forțeze la joc deschis, iar noi nu mai puteam ține prea bine ritmul, dat fiind că o mulțime de jucători de-ai noștri se aleseră cu fel de fel de beteșuguri. Trebuia să menținem însă avantajul cu orice preț.

Minutele treceau încet. Să începem oare să ținem mingea pentru a trage de timp? Era prea devreme, totuși. În fine, cînd mai erau numai nouă minute pînă la sfîrșit, Helmuth Rahn ne scăpă de orice griji. Înainta cu mingea, driblînd tot ce-i ieșea în cale. Pîndeam în careu ca nu cumva să scap centrarea, dar Rahn nici nu se gîndi să centreze. Trase un șut pe jos, razant, la firul ierbii. Nimeni nu ar fi putut reține un asemenea șut. Și fluierul final ne consfinți victoria cu 3—1.

Primul obstacol fusese trecut. Noi eram bucuroși. Sepp Herberger radia de fericire iar mie parcă îmi căzuse o greutate de o tonă de pe suflet. Putusem, în fine, dovedi că eram un bun centru înaintaș și în echipa națională.

★

Cînd eșuezi în fața barelor porții, zici că ai avut ghinion. Dar cînd ai eșecuri după eșecuri în fața unui portar, îți pierzi pur și simplu nervii. Așa avea să mi se întîmple mie timp de 77 de minute la 15 iunie la Malmö, în jocul împotriva Irlandei de Nord.

Era ultimul joc din serie și un meci nul ne-ar fi fost suficient pentru calificarea în sferturi. Înainte de a intra pe teren Sepp Herberger ne dădu ultimele sfaturi. **— Știți ce aveți de făcut! În nici un caz să nu-mi muriți ca niște eroi! Atacul să n-aibă decît o singură deviză: Trageți, trageți, trageți!**

Era numai o impresie sau se uitase Herberger într-adevăr semnificativ la mine? Dacă era după mine...

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY